

Penalitzats per tenir vent

De qui és la terra, l'aire, l'aigua o el vent? Uf! Tema llarg, és a dir, històric, del qual ara potser no és el moment ni el lloc de parlar. En qualsevol cas, per anar només 170 anys enrere, a mitjans del segle XIX, els indis americans de l'estat de Seattle, el 1855, ja van fer aquestes preguntes fonamentals al llavors president dels Estats Units, Franklin Pierce, quan aquest els va proposar comprar les seves terres. Un text, aquest missatge de l'Indi Seattle, que és tota una declaració de l'Ecologia de l'Esperit.

De manera semblant, diumenge passat, a Gandesa i Falset, quan escoltava el mig miler d'habitants d'aquestes comarques de la Terra Alta i el Priorat, clamant a governs i empreses contra la desposseïció que suposa comprar terres de conreu per instal·lar-hi més energia eòlica i grans extensions de plataformes solars, recordava el missatge de l'Indi: "Com pot ser comprat o venut el cel o l'escalfor de la terra?"

Cada bocí d'aquesta terra és sagrat per al meu poble. El murmurí de l'aigua és la veu dels meus pares. Però sabem que l'home de pell blanca no pot entendre la nostra manera de ser. Tant li fa un tros de terra com un altre, perquè per a ell, la terra no és la seva germana, sinó una enemiga. Quan ja l'ha fet seva, la menysprea, deixa darrere seu la sepultura dels pares i no sembla que se'n dolgui. Sabem una cosa: la terra no pertany a l'home, és l'home qui pertany a la terra". Etc.

Els homes i dones, petits i grans, d'aquestes terres catalanes del sud, que semblen condemnades a un procés lent d'extinció agrícola, demogràfica, econòmica i política, van tornar a sortir als carrers -sense que TV3 se'n donés per assabentada- per reclamar una distribució més justa i ajustada de la producció d'energies renovables (eòlica i solar, sobretot) que han de facilitar la transició energètica per afrontar la crisi climàtica, que, no ho oblidem, es produeix i té l'origen a les grans ciu-

tats -aquí i arreu del món-, consumidores de la major part dels recursos mundials.

Tothom ja és conscient d'aquest desequilibri fonamental, manifestat, també a Espanya, en els casos de tantes províncies (Terol, Sòria, Galícia, etc.) que conformen l'anomenada "Espanya vaciada".

Nosaltres, a les extremitats geogràfiques del país, també tenim les nostres porcions de despoblament, contra el qual la Generalitat (ja han passat tants governs que no sabem qui ho ha fet pitjor) diu voler lluitar, però és tanta la descoordinació (per no dir ignorància, interessos i sovint mala fe) entre ajuntaments, consells comarcals, diputacions i conselleries (una espessa burocràcia, dita democràtica, que havia de contrarestar la de Madrid), que el poble senzill, que es pot haver atipat de votar per res, que ha invertit en finques, turisme ecològic i projectes de tot tipus i que ha protestat mil vegades contra tants déficits

socials (dels trens a les oficines de la Seguretat Social -cas últim a Móra-, de la falta de caixers automàtics a molts pobles a la implantació d'abocadors industrials, del cementiri nuclear als residus radioactius, etc), ara es troba -després de trenta-cinc anys de domini energètic nuclear- que augmenten, per part de la Generalitat i empreses, les exigències d'instal·lacions de renovables en aquestes terres que lluiten per sobreviure en una economia agrària que ha perdut bona part dels seus actius laborals.

Em poden dir els senyors consellers dels governs, de Pujol a Mas, de Montilla a Maragall, de Puigdemont a Torra: ¿vostès creuen que la gent -dels antics seguidors convergents als actuals de la independència- pot creure en vostès, que no han dit ni mitja paraula de veritat, que s'han deixat seduir i segurament subornar per tota mena d'intermediaris al servei de projectes faraònics que han conduït a la bancarrota de la nostra petita i mitja-

Xavier Garcia
escriptor

na economia?

Al costat de les centrals d'Ascó i Vandellòs, hi podrem trobar més tracs de línies i estacions elèctriques, més fileres de molins i de grans camps solars (en comptes de camps de fruiters, vinya, cereals i hortes), tot amb destí al gran consum urbà, el qual, per més renovable que sigui (com el cotxe elèctric), servirà de poc -i tot a costa de l'interior del país-, si no hi ha un replantejament de la nostra demografia concentrada, és a dir, si no hi ha un decreixement en l'escalada del desenvolupament excessiu cap a la redistribució de les produccions socialment útils. A partir d'aquí, podem començar a parlar i a aspirar a una mínima i decent independència, tan difícil al món d'avui.